ततः स कृतवर्म्माणं मोहयित्वाऽर्ज्जुनः शरैः। अभ्यगाज्जवनैरश्वैः काम्बोजानामनीकिनीं।
अमर्षितस्तु हार्दिक्यः प्रविष्टे श्वेतवाहने। विधुन्वन् सशरं चापं पाञ्चाल्याभ्यां समागतः।
चक्ररक्षौ तु पाञ्चाल्यावर्ज्जुनस्य पदानुगौ। पर्य्यवारयदायान्तौ कृतवर्म्मा तथेषुभिः।
तावविध्यत् ततो भोजः कृतवर्म्मा शितैः शरैः। त्रिभिरेव युधामन्युं चतुर्भिश्चोत्तमौजसं।
तावप्येनं विविधतुर्दशभिर्दशभिः शरैः। त्रिभिरेव युधामन्युरुत्तमौजास्त्रिभिस्तथा। १२८०
संचिच्छिदतुरप्यस्य ध्वजं कार्म्मुकमेव च। अथान्यद्धनुरादाय हार्दिक्यः क्रोधमूर्च्छितः।
कृत्वा विधनुषौ वीरौ शरवर्षैरवाकिरत्। तावन्ये धनुषी सज्ये कृत्वा भोजं विजघ्नतुः।
तेनान्तरेण बीभत्सुर्व्विवेशामित्रवाहिनीं। न लेभाते तु तौ द्वारं वारितौ कृतवर्म्मणा।
धार्त्तराष्ट्रेष्वनीकेषु यतमानौ नरर्षभौ। अनीकान्यर्द्दयन् युद्धे त्वरितः श्वेतवाहनः।
नाबधीत्कृतवर्म्माणं प्राप्तमप्यरिसूदनः। तं दृष्ट्वा तु तथा यान्तं शूरो राजा श्रुतायुधः। १२८५
अभ्यद्रवत्समुत्क्रुद्धो विधुन्वानो महद्धनुः। स पार्थं त्रिभिरानर्च्छत् सप्तत्या च जनार्द्दनं।
क्षुरप्रेण सुतीक्ष्णेन पार्थकेतुमताडयत्। ततोऽर्ज्जुनो नवत्या तु शराणां नतपर्व्वणां।
आजघान भृशं क्रुद्धस्तोयैरिव महाद्रिपं। स तं न मम्रुषे राजन् पाण्डवेयस्य विक्रमं।
अथैनं सप्तसप्तत्या नाराचानां समार्पयत्। तस्यार्ज्जुनो धनुश्छित्त्वा शरावापं निकृत्य च।
आजघानोरसि क्रुद्धः सप्तभिर्नतपर्व्वभिः। अथान्यद्धनुरादाय स राजा क्रोधमूर्च्छितः। १२९०
वासविं नवभिर्व्वाणैर्व्वाक्षोरुरसि चार्पयत्। ततोऽर्ज्जुनः स्मयन्नेव श्रुतायुधमरिन्दमः।
शरैरनेकसाहस्रैः पीडयामास भारत। अश्वांस्चास्यावधीत्तूर्णं सारथिञ्च महारथः।
विव्याध चैनं सप्तत्या नाराचानां महाबलः। हताश्वं रथमुत्सृज्य स तु राजा श्रुतायुधः।
अभ्यद्रवद्रणे पार्थं गदामुद्यम्य वीर्य्यवान्। वरुणस्यात्मजो वीरः स तु राजा श्रुतायुधः।
पर्णाशा जननी यस्य शीततोया महानदी। तस्य माताऽब्रवीद्राजन् वरुणं पुत्रकारणात्। १२९५
अवध्योऽयं भवेल्लोके शत्रूणां तनयो मम। वरुणस्त्वब्रवीत् प्रीतो ददाम्यस्मै वरं हितं।
दिव्यमस्त्रं सुतस्तेऽयं येनावध्यो भविष्यति। नास्ति वाप्यमरत्वं वै मनुष्यस्य कथञ्चन।
सर्व्वेणावश्यमर्त्तव्यं जातेन सरिताम्वरे। दुर्द्धर्षस्त्वेष शत्रूणां रणेषु भविता सदा।
अस्त्रस्यास्य प्रभावाद्वै यातु ते मानसो ज्वरः। इत्युक्त्वा वरुणः प्रादात् गदां मन्त्रपुरस्कृतां।
यामासाद्य दुराधर्षः सर्व्वलोके श्रुतायुधः। उवाच चैनं भगवान् पुनरेव जलेश्वरः। १३१०
अयुध्यति न मोक्तव्या सा त्वय्येव पतेदिति। हन्यादेषा प्रतीपं हि प्रयोक्तारमपि प्रभो।
न चाकरोत् स तद्वाक्यं प्राप्ते काले श्रुतायुधः। स तया वीरघातिन्या जनार्द्दनमताडयत्।
प्रतिजग्राह तां कृष्णः पीनेनांसेन वीर्य्यवान्। नाकम्पयत शौरिं सा विन्ध्यं गिरिमिवानिलः।
प्रत्युद्यान्ती तमेवैषा कृत्येव दुरधिष्ठिता। जघान चास्थितं वीरं श्रुतायुधममर्षणं।
हत्वा श्रुतायुधं वीरं धरणीमन्वपद्यत। गदां निवर्त्तितां दृष्ट्वा निहतञ्च श्रुतायुधं। १३१५